

מספרים ש...

למקסי בראון, נגן הסקסופון, הייתה עז. בכל אירוע הוא היה מביא את העז וקושר אותה לעמוד ליד הבית של משפחת לוקץ; וכשהוא ניגן, תמיד היה מביט בעין אחת אל העז. ערב אחד, בין שני ריקודי טנגו, נעלמה העז. הוא הפסיק לנגן וחיפש אותה. אבל היא לא נמצאה עד היום...

ישראל נתן ז"ל, אבא של שלמה ומרדכי, היה רגיל לרכב על סוס. כשהוא עבר לנהיגה בטרקטור, בכל פעם שהוא שם רגל על הברקס, הוא צעק "הויסה!"

סיפור דומה מסופר על נוימן ז"ל: פעם ניסה נוימן להימנע מלהתנגש עם הטרקטור בסככה. אז הוא אחז בהגה וצעק לו: "ימינה, ימינה!"

לגברת לפר היה סל גדול עשוי נצרים. במשך כל הזמן היא שמה בו ביצים. אולם כאשר נולד תינוק בשכונה, היא הייתה מרוקנת את הסל מן הביצים, ומוסרת אותו לאם הצעירה, כדי שישמש כעריסה לתינוק.

בתקופה של המסתננים, הם היו מתקרבים מאוד אל הבתים. לילה אחד הם נכנסו אל מטבח הקיץ של משפחת הנדלר, שהיה ליד הבית, וגנבו צנצנת עם דג מלוח. בבוקר מצאו את הצנצנת זרוקה קרוב לבית. מסתבר שהמסתננים טעמו מהדג המלוח. האוכל המזרח-אירופאי לא ערב לחיכם, כנראה...

שפות במושב - ליעקב צ'רני (מהונגריה) היתה סוסה בשם בז'. אפריים שטיינר (מגרמניה) קנה אותה ממנו ואצלו נקראה אותה סוסה בשם "בסי". כל אחד ושפתו הוא...

פעם גר כאן אחד, שאשתו נשארה בצ'כוסלובקיה. יום אחד הוא בא לשכניו ונופף בשמחה במכתב: "תראו" הוא אמר "אשתי כתבה שנולד לי בן". יש לציין, שזה היה אחרי שהוא חי בארץ, בנפרד מאשתו, במשך שנתיים...

איציק פרידמן מספר: ביום כיפור אסור היה לרתום את הסוס ואנחנו היינו סוחבים את הכדים בידיים, כדי לא לחלל את החג. היחיד שהיה נח באמת היה הסוס... פרידמן טיבור היה דתי מעט יותר. כדי שלא יצטרך לרתום את הסוס או לסחוב את הכדים, היה טיבור שם את הכדים בחוץ בחצר; והשכן היה כאילו גונב לו אותם ומביא למחלבה.

שמעונוביץ' מספר על ימים ראשונים במושב: הגענו מחוץ לארץ ולא ידענו שום דבר על חקלאות. בא המדריך ואמר לנו לשתול תפוחי-אדמה "עם העיניים למעלה". אחד הבחורים בשדה שתל את תפוחי האדמה, כשהוא מסתכל למעלה, לשמיים...

שמעונוביץ מספר עוד: פעם אמר המדריך, שצריך לשתול את השעועיית במרחקים שווים של חמישה סנטימטרים. אחד האנשים, שהיה חייט במקצועו, הלך עם סרט מידה של חייטים ומדד...

ובאותו ענין - משפחת בוקסבוים שתלה את הבצלים הפוך, וחיכתה שהם ינבטו...

חנה פרידמן מספרת עוד: פעם נשרף לנו המלבן. שתי האחייניות שלנו, התאומות איילה ונעמי, היו בנות חמש בערך, והתארתו אצלנו. אנחנו היינו בשדה, קטפנו מלפפונים. והן השאירו נר דולק במתבן. הכל נשרף: המתבן והחציר שבתוכו. את הפרות הצלחנו להציל, אבל היה לנו נזק של ארבעים לירות. באותו לילה אני בכיתי מאוד, כי איבדנו כמעט כל מה שעבדנו בשבילנו. גרנו אז בבית קטן, וצייזלר ה"זקן" היה בשמירה בחוץ. [קראנו לו "הזקן" למרות שהיה בן חמישים וחמש בערך, ואני הייתי בת עשרים וחמש]. הוא שמע אותי בוכה, ונכנס אלינו ואמר לי: "מה את בוכה? את הפסדת את זה בשעה; אני, בשביל להפסיד סכום כזה בלול שלי, צריך לעבוד חצי שנה..."

ועוד מספרים ש...

מסורת יש בניר-ישראל: בכל יום שישי אחר-הצהריים מתאספים נערים ומבוגרים למשחק כדורגל במגרש. אבל המגרש הזה מרוצף במרצפות גדולות, עקומות, שגורמות לעיתים לחבר'ה ליפול ולהיפצע. במשך תקופה מסויימת היה גם מוטי שטלריד (הרופא של המושב), בא לשחק כדורגל. ובדרך כלל, בסוף המשחק היה מוטי זוכה לליווי - הנפגע התורן היה הולך איתו ישר מן המגרש אל המרפאה....

ועוד על "עלילות" המגרש: פעם הגיע אחד החברים עם בנו הקטן למגרש. המשחק החל ולפתע הילד היה צריך ללכת לשירותים. החבר, שלא רצה להפסיק לשחק, ביקש מאחד הנערים לקחת את בנו לשירותים שליד המזכירות. השניים הלכו. ואז הסתבר שצריך לנגב לילד הקטן את הטוסיק, ונייר לא היה. מה עשה אותו נער? הוא מצא ליד המזכירות נייר קופי, ו... החזיר את הילד לאביו עם טוסיק "כחול".

ידיעות אחרונות

מי גִנֵּב אֶת הַגִּזְרִי מֵאֵת עֲדִינָה בִּרְאֵל

ספור זה ספרה לי אלישבע, שכנתי במושב, שהיתה עולה חדשה אז, לפני כארבעים שנה:
הביאו אותנו בלילה במשאיות אל הגלב, הורידו אותנו ואמרו לנו: "פה תתלשבו. כל אחד יקבל משק ויהיה חקלאי." בתחלה חישנו מאד. אנתנו נהיה חקלאים? הרי באירופה גרנו בעיר, ולא נדענו דבר על חקלאות. אכל קבלנו פרות ושטח אדמה, והגיעו אלינו מדריכים חקלאיים. הם למדו אותנו לעבד ברפת וגם לעבד את האדמה.
פעם אחת נרענו גזר. כמה שמחנו לראות לאחר מספר ימים את העלעלים הירקים שנבטו... השקיניו את האדמה וחכיניו לגזרים הגדולים, הכתמים.
בקר אחד יצאנו החוצה, והנה... חסרים גזרים! כמעט שורה שלמה של שתילים נעקרה ממקומה. מי גנב את הגזר? התפלאנו.

למחרת שיב אותה תופעה. עוד שורה נעקרה. ואז החלטנו להשיג, להציב שמירה. אותו לילה יצאנו מדי שעה לשדה, ולא ראינו אף אחד. ובבקר – עוד שורה נעקרה!
"גונבים לנו את הגזר!" התלוננו באזני המדריך החקלאי שהגיע אלינו.
"גונבים גזר?" התפלא, "מי זה יגנב גזר, ובעקר למה עדין כל כך קטן?"
הוא הסתובב בשטח, גחן והביט פה ושם, ואז הזדקף ופרץ בצחוק: "מצאתי, מצאתי את הגנב!" אמר והצביע על תלולית חול.
"הגנב מתחבא שם?" לא הבנו. ואז ראינו תלולית נוספת ועוד תלולית...
ככה הפרנו את הגנב, שהיא בעצם גנבת. החפרפרת. זו שחפרת מחלות באדמה ואיגרת לה מזון במחסנים שלה.

ידיעות אחרונות לילדים

יום רביעי, א' שבט תשנ"א – 16.1.1991

עמוד 8